

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

SERMONS DE QUARESMA.

II.

FARLEM á pams don Jozé Maria: los de la Joventut catòlica, á pesar de las sèvas excomunionis, no 's donan per entesos; los del *Correo catalan* tot fent l'hipòcrita murmuran; los ex-cabecillas reganyan las dents; los suscritors del Brusi, partidaris de don Carlos, se donan de baixa; hi ha capellans en gran qu' emigran al camp carlista; y fins—això es un dirli á vosté, perque visca previngut—lo dia que guanyin son capassos de revenjarse.

Vosté 's vá creure que ab un cop de bàcul n' hi havia prou per tombar de clatell á aquest mónstruo del carlisme, ab lo qual no han pogut acabar, en lo que vá de sigle, dos guerras civils, una de set anys y un' altra de cinch: ni l' abrás de Vergara, ni las dobles de cinch duros de aquell general tant maco.

¡Ay infelís! Miri que 'l cor l' enganya. Lo mónstruo se revolca per terra, 's recargola y espeterneja: tréu foch pels caixals y per la vista, estira las unglas... y vin encare, més enfutismat que may.

Y mentres tant ¡qué fá vosté, desgraciat? Quan tots estém esperant que darrera de aquella *solenne estocada recibiendo*, vingui 'l *descabello final*, y aném jo y tots los amichs cada diumenje á la Catedral, á veure sortir de *su boquita de perlas*, una paraula que reventi al mónstruo, vosté 'ns surt ab sermons ayualits, ab disertacions de seminari que, si vosté vol serán molt religiosos, molt sants, molt ortodoxos; pero que en lloch de despertar als seus partidaris, los fán dormir, en lo moment en que la fiera enemiga xiscla y s' alsa ayrada al péu de las murallas.

Per mor' de Déu don Jozé Maria, are que 'ns ha ficat en mitj del fanch, no 'ns abandoni. Per mor' de Déu, animi 'ns fíns á obtenir complerta victoria. Miri que aquest últim diumenje, molts dels fiels més constants y decidits, ja murmuravan de vosté. ¡Sab qué deya un dels seus partidaris més entusiastas?

Que de 'n mica en mica s' anava tornant un andalús esbravat.

¶ Tot lo sermó vá versar sobre la fé y la rahó. Que la fé es blanca com lo vestit de Jesús en lo Tabor (y com la bandera dels partidaris del Compte de Chambord); que no hi há incompatibilitat entre la fé y la rahó (exemple Galileo, sufrint las torturas dels inquisidors de Roma per haver descubert una nova teoria científica); que Déu, creador de l' home, ho estamé tant de la fé com de la rahó, y que per lo tant no pot haverhi incompatibilitat entre las obras de Déu. ¶ Tot això qu' es lo que hauria de ser, no es, [no obs-

tant, molts vegadas, perque á la rahó la penjan, quan lo qu' ella diu altera la bona vida dels que viuen á la sombra de la fé. Bè es veritat que aquesta es una fé falsificada, algo per l' istil de la jefatura espiritual de 'n Nocedal, que no la pot admetre ningú que cregui que 'ls jefes de l' iglesia han de dur sotana, si volen portar las verdaderas calsas.

En suma, en aquestas qüestions, en saber si la fé es *fuenta de gracia*, quan *la fuente de la gracia verdadera y resalada* es la patria de don Jozé Maria ó siga la terra andalusa; en averiguar si 'ls Pares de l' Iglesia eran grans perque *rumiavan* la fé, com si 'ls pares de l' Iglesia fossin *rumiants* y la fé aquella herba que 's fá pels camps, etc., etc., varem perdre un demati, que hauriam pogut emplear en confondre á las ovellas hidrófobas del remat episcopal, mossegadas traidorament per l' esperit maligne de la rebeldia.

De manera don Jozé Maria, que si no ho anima una mica, casi estich resolt á deixarme perdre 'l resto de las funciones de la temporada de Quaresma.

No estich per sentir las burlas que l' hi dirigeixen los carlistas, quan diuhen:

—No es tan fiero el leon como lo pintan: al últim l' hi hém ficat la pó al cos. Ja en los sermons ni ménos gosa ocuparse de nosaltres.

P. K.

BOMBOLLAS.

¶ 'esquerra está de baixa, l' esquerra está de puja, l' esquerra cau, l' esquerra s' aixeca; no podém sortir d' aquí. Tota l' atenció del públich está fixada en aquesta ditxosa esquerra, sense calcular que aixis se falta obertament á aquell precepte de la doctrina cristiana que diu: La dreta es la principal... etc.

Y això demostra una vegada més que Espanya es lo pais dels vice-versa.

¶ La principal es la dreta? Donchs nosaltres nos ocupém no més de la esquerra.

¶ Com volen que la nació pugui anar ni gens ni mica, si no seguim lo que indica nostra santa religió?

¶ Deyam qu' en Márto era l' inspirador de la democracia dinástica, y qu' ell era 'l tot d' aquest embolich. Ara la decoració ha cambiat: ara diuhen qu' ell es l' embolich de tot.

¶ Sempre m' ho havia figurat. En veyent á don Cristino intervenir en qualsevol assumpto, ja l' hi pronostico un mal acabament.

¶ Ell es molt expert, molt dutxo, molt sabi, molt liberal; pero en quan á home formal... jo ni ménos me l' escucho.

¶ Y á propòsit de don Cristino.

¶ Creurán que m' ha ocorregut un dupte? Ja sè que se 'n riurán; pero ho haig de dir, no m' ho puch aguantar.

En Márto ¿es home ó dona? Jo crech qu' es dona, y 'ls diré perqué. Ell no s' ha casat. Ell no té pèl á la cara. Ell porta nom de femella.

Y, per fi, ell tant aviat diu una cosa com un' altra y 's deixa requerbrar per tothem.

Me sembla que la esquerra tindrà d' averiguarho, fentlo examinar detingudament.

Vaja, gástinse alguns quartos que això no pot quedá així: sapiguém si havém de di Cristino ó Cristina Márto.

¶

Sobre si ha de valdre 'l matrimoni civil ó si sòls es legal lo matrimoni canònic, s' ha armat una sarracina del botavant, que pot ocasionar molts desgracias.

Per de prompte ja 's diu que s' han suspés varios casaments, esperant á veure si han d' anarho á arreglar á missa ó á casa 'l jutje.

A mi, francament, aquesta qüestió no m' interessa. ¿Sabem perqué? Perque ja soch casat, y tant si triunfa l' un sistema com l' altre, jo no 'm podré escapar de la santa créu.

Si per cas algú proposa una ley per amparar als que 's vulgan descasar, llavors será un' altra cosa.

¶

A Cadiz s' entretenen fent probas ab los canons Amstrong que 'l govern ha adquirit recientment.

Aixis ván las cosas avuy. La justicia, la rahó, 'l dret, tot se reduheix á això: la forsa.

Ja ho deya aquell poeta:

«En este mundo traidor nada hay verdad ni mentira; todo es segun el vigor del cañon con que se tira.»

¶

Aquest dia corria la véu de que s' havian trobat bitllets de banch falsos.

Suposo que vostés deurian estar tots amohinats, pensant si 'ls seus ho serian.

¶ Venhen? Aquestas engúnias jo no las conech ni en sombra.

No passo may mal-de-cap tractantse d' aquest papè. ¿Hi ha bitllets falsos? ¡Y bè! ¡Com que may me n' hi vist cap!

FANTÀSTICH.

LA PENITENCIA.

o hi ha remey: durant las épocas de Carnestoltas, quan hi ha balls al Liceo, al Circo y á Romea; quan la alegre Rúa dona voltas per la Rambla entre 'l rebombori del públich, y las batallas de confits dels balcones als cotxes, dels cotxes al balcones, quan los carrers s'omplan d' animadas máscaras, y 's donan esbronchs á l' un y al altre, y en los cafés tot es bullici, y per tot arreu ahont se vaji se 'n senten de tots colors y de totes menas, francament, se necessita ser una estatua de pedra, per no embolicarse ab un cobrellit, posarse una careta y abandonar-se á aquell desbordament de delirant alegría.

¿Qui es capás de contenirse? ¿L' home sério? La serietat se pert. ¿L' home qu' está apurat? Los apuros s' olvidan. ¿L' home virtuós, bon cristiá y cumplidor exacte dels preceptes de la santa mare Iglesia?

¡Ah! Qué poch los coneixen. Com que aquests regularment portan tot l' any una vida arreglada, quan arriba 'l moment de desbordarse, rompen la brida.

—Carnestoltas. diuhen, no es sinó un cop al any... y además, si l' home rellisca ó 's descuida una mica, l' endemá es Quaresma, 's vá á confessar, y l' ánima queda més neta que un llenzol en sortint de la bugada.

Aixó es lo que pensavan lo senyor Lluís y la senyora Tuyas, lo darrer dia de Carnestoltas de aquest any, després de dir lo rosari, com cada vespre, y mentres se disfressavan, ell ab la roba d' ella, y ella ab la roba d' ell, ab l' intent inofensiu de anar á donar una volteta, per veure com marxava la cosa.

Pero, al ser á la Rambla, ván trobar una colla de bromistas, ván seguir la broma, y tot plegat venint una curriolada de gent, l' un se vá trobar separat del altre.

—Ay, ay ¿ahont es aquella? deya 'l Sr. Lluís.

Aquella havia desaparecut.

Lo Sr. Lluís després de mirar per tots costats, apresurá 'l pás y tirá pel carrer Nou de la Rambla. ¿Ahont dimontri anava?

En quan á la senyora Tuyas s' havia fós, y no es pás possible dir cap ahont vá tirar.

De totes maneres, á las onze de la nit l' un y l' altre eran á casa. Tots dos estavan fastiguejats: no s' havian divertit gens: al revés, tant l' un com l' altre havian passat qui sab l' angunia.

—¿Sabs que hauriam de fer? diu ella. Demá anarlo á enterrar á fora.

—De cap manera, respon lo Sr. Lluís, demá es quaresma. Demá á confessar sens falta. Cada any ho faig. ¡Bah! No faltava més.

La confessió del Sr. Lluís, ab lo pare Geroni, de Sant Feliph Neri versa sobre las calaveradas de la nit avants. ¡Oh! ¡Aquell carrer Nou de la Rambla, té uns trenca-colls!

—¡Ay! diu ab tò compungit, quan penso que si aquesta nit m' hagués mort, m' hauria condemnat eternament!...

Y entre protestas de dolor y compunció, 's confessa de tot.

—Y bè ¿quántas vegadas? pregunta 'l pare Geroni.

—¡Cinch! respon lo penitent.

—Bueno, donchs, en tot lo resto de Quaresma, cada vespre al ficarse al llit dirá cinch credos y cinch pare-nostres, aquestos últims dedicats á la castedat de Sant Josph, espós de Maria Santísima.

Y ego te absolvo, etc.

Lo Sr. Lluís vá anarse'n á casa plé de consol y ab la conciencia tranquila. Si l' últim dia de Carnestoltas vá tenir un' hora tonta, acabava de santificar la Quaresma. Estava redimit.

Pero are aquests dias, al ficarse al llit observa ab assombro que la seva virtuosa esposa, la senyora Tuyas, cada vespre, sens falta s' agenolla y devotament resa també cinch credos y cinch pare-nostres á la castedat de Sant Joseph.

—¡Qu' es estrany! pensa 'l Sr. Lluís.

—Escolta Tuyas l' hi pregunta un dia, ¿ab qui vas confessarte 'l dimecres de Cendra?

—Ay, ay: ab lo Pare Geroni de Sant Feliph Neri.—

¿Per qué ho preguntas?

—Per res, dona, per res.

Y 'l Sr. Lluís s' escama.

L' endemá:

—Digas Tuyetas, l' últim dia de Carnestoltas, quan nos varem perdre ¿ahont vás anar?

—¡Ahont vols que anés! Vaig estar buscante per la Rambla... ¿Per qué ho preguntas?

—Per res, dona, per res...

Y 'l Sr. Lluís se mossega 'ls llabis.

L' endemá passat:

—Tuyetas ¿aquests cinch credos y aquest cinch pare-nostres que resas cada vespre, ¿qué potser te 'ls

vá donar per penitencia lo Pare Geroni de Sant Feliph Neri?...

—Noy, noy, cada dia 'm preguntas unas cosas... Aixó son secrets de confessió, que no poden revelar-se...

—Pero...

—Deixa 't de preguntas y dorm. ¡Santa nit!

Lo senyor Lluís, exclama:

—Dormim... dormim.

Pero no pot aduclar l' ull: té frisansa y passa la nit, gratantse 'l cap.

P. DEL O.

N aquest temps de fusió s' estilan uns governadors molt cayos; pero com lo de Girona, cap més.

Lo Sr. Ayuso vá fer desesperats esforços per treure diputats provincials dels seus; pero jo no sé com vá anar aquell tinglado: lo cert es que 'l governador volia melons y van sortirli cindrias.

—No hi fá res, deya l' home per consolarse, diré que son melons, lo govern s' ho creurá, y en paus ab en Sagasta.

En efecte apenas vá reunir-se la diputació, lo Gobernador vá agafar un fil del telégrafo y vá comunicar al amo, lo següent:

«Que la diputació de Girona, en sa gran majoria, felicitava al rey y s' adheria completament á n' en Sagasta.»

A n' en Sagasta, al llegir lo telégrama, l' hi queya la baba.

—¿No venhen? deya. Suposavan que 'ls diputats de Girona no eran dels nostres: Tingan: aquí hi ha un telégrama que demostra que 'ls hém conquistat. Lo nostre partit s' aumenta cada dia: are no sols tenim als candidats derrotats, sinó també 'ls triunfants. ¡Gloria in excelsis Deo!

Y 'l telégrama vá publicarse en la *Correspondencia de España*; y 'ls diputats de Girona que no havian prés semblant acort, ni havian autorisat semblant telégrama, no sabian lo que 'ls passava.

Fins que un d' ells, lo Sr. Botet, en un remittit molt sério vá desmentir terminantment al Gobernador de Girona.

Y are diuhen los gironins:

—Vaja, per cassar *guatllas*, no hi ha res millor que 'l *botet*.

Los jesuitas que predicavan á Alicante, ván donar un gran escándol. Desde la trona ván permétre's insultar primer á la premsa, després als habitants sense excepció de sexo.

Algú del auditori vá haver de demanar la paraula, los ánimos van exaltarse, y un dia fins vá haverhi petardos dintre de l' Iglesia.

Per últim lo bisbe de Orihuela vá fer retirar als predicadors insolents.

Una recomendació: com que la costum de insultar es tant propia d' aquesta classe de subjectes, los bisbes haurian de pendre una providencia.

No deixarlos anar pel mon sense bossal.

Quan en Romero Giron era á l' oposició, casi cada dia preguntava al ministre:

—Bueno Sr. ministre ¿y que 'n farém de aquell decret de 'n Cárdenas, suspnent los efectos del matrimoni civil. ¿Creú vostè que un simple decret té prou forza per anular una llei votada en Còrts?

Y 'l ministre, qu' era l' Alonso Martínez, escurria 'l bulto y responia ab quatre vulgaritats, per sortir del pás y no comprometre's.

L' escena ha cambiat.

Are en Romero Giron es ministre de Gracia y Justicia, y un diputat, lo Sr. Pedugal, té la ocurrencia de dirigirli la mateixa pregunta que avants en Romero Giron dirigia á l' Alonso Martínez.

Y en Romero Giron ¿que 's creuhen que l' hi vá respondre? ¿Qué anularian lo decret de 'n Cárdenas? ¿Qué la llei de matrimoni civil estava vigent?

Cá, no senyors: panyos calents, evasivas, res.

¡Ah! per menjar y per ser ministre, la primera condició que 's necessita en aquest país, es tenir molta barra.

En Martos al últim s' ha declarat votant descaradament ab lo govern.

En Rivero que 'l coneixia molt ja ho deya:

—No 'us fihéu de un home que no s' afayti.

A Fransa tractan de formar ministeri nou y no troban ministres.

Aixó ray, no s' apurin los francesos.

Si 'n volen que vingan aquí: nosaltres de ministeris los ne darém una grossa.

Una bona notícia pels nostres lectors.

Dintre pochos dias sortirá á llum una obreta del nostre company G. Gumá, titulada *Buscant la felicitat*.

Molts versos, moltas veritats com lo puny, moltas xistes... y pochos quartets.

Ara no ho fassan corre y estigan tranquils; quan siga hora ja 'ls avisarém.

LO CASTELL DE L' ESQUERRA.

HISTORIA TRÁGICA EN TRES CAPÍTOLS.

I.

Era un dimars excelent:

No tronava ni plovia

y feya un sol esplendent;

en fi. era un dia corrent

com qualsevol altre dia.

En Serrano 's vá llevar

y, esmorsant, tot d' improvís

diu qu' entre sí vá exclamar:

—¡Calla! Ara vaig á mirar

si podré salvá 'l país.—

Com si 'l desitj l' hi dës alas,

l' home 's vá posá al moment

á pujá escalas y escalas,

visitant salas y salas

y congregant gent y gent.

—Senyors, vá dí 'l general

arreglantse 'l corbatí;

parlin tots ab cor leal:

¿oy que aném mal y molt mal?—

Y tothom vá cridar:—¡Sí!

—Donchs bueno; si tots volém

salvá aquesta hermosa terra,

ajuntémnos, trevallém

y entre tots defensarém

lo gran castell de la esquerra...

¿Qué m' hi diuhen?—¡Ben pensat!

—¿Pujém al castell?—¡Al punt!

—¿Me fan jefe á mí?—¡Aprobat!

—Donchs comensém lo combat

y alsém la bandera.—¡Amunt!

Y mentres que á la carrera

pujava la comitiva,

lo duch, plantiant la bandera,

dava un crit y al seu darrera

tothom responia:—¡Viva!

II.

Als pochos dias al castell

tot era planys y tristesa

y esgarraparse la pell,

y en Serrano, entre 'l tropell,

feya forsas de flaquesa.

Lo jefe havia tirat

la primera canonada,

y hasta 'l més tonto soldat

deya que alló havia estat,

més que un tiro, una pitada.

¿Quántos crits y jemechs!—¡Prou guerra!

—¡Aquest home 'ns engallina!

—¡No sab dirigir l' esquerra!

—¡Aquest castell se 'n vá á terra!

—¡Aixó amenassa ruina!

En Balagué 's bellugava

sense sapigué que fé;

en Moret filosofava,

y en Sardoal desertava

anántse 'n cap al carré.

Tot de cop ressona un crit

que rebifa tots los cors.

—¡Animo, valor y pit!

En Martos vé aquesta nit

á donarnos un refors.—

Y en Martos en lloch d' anar

á organís aquell tiberi,

sense dir res ni avisar,

vá anarse 'n á festejar

á casa del... ministeri.

III.

Igual que una nuvolada

que 'l vent ab un buf esguerra,

aixís ha quedat xafada

la fortalesa aixecada

pels batallons de la esquerra.

Un mes y mitj ha passat

desde que 'l pobre Serrano

vá portá 'ls seus al combat,

y ja tots han desertat,

del costat del veterano.

Reina un silenci que glassa

al voltant del pobre vell,

y la gent que aprop seu passa

diu ab cómica catxassa:

—Aixó avants era un castell.—

Las torres s' han derrumbat,

las portas juhen per terra,

y algún ratolí avispat

ensuma ab curiositat

los bossinets de la esquerra.

Sobre las pedras trinxadas

l' herba hi creix fresca y verdosa,

y 'ls perdals pègan voladas per las parets esquerdadas tant tranquils com si tal cosa. Lo duch, cos ja sense vida, contempla aquell desconcert ab la carota pansida, com si l' hi semblès mentida que allò que véu sigui cert. Y en tant qu' ell se desespera trist, aburrit y plorant, en Balagué, ab fé sincera, l' hi vá encara al seu darrera ab un fluvial sonant.

C. GUMÀ.

SURT l' Albareda del ministeri de Foment, y darrera d' ell hi entra en Gamazo, correligionari de Albareda. Lo primer acte de 'n Gamazo quin dirian que ha sigut? ¿Construir un carril, una carretera, un canal, un port, un estudi?

Ca, no senyors: cambiar tots los empleats del seu antecessor. Y s' ha quedat tant tranquil.

Jo ja ho veig:

Fora 'ls empleats antichs que no serveixen per re; que á taula s' hi está més bé quan se menja ab los amichs.

A Valladolid ha nascut una noya morta que tenia dos caps.

Lliguin caps y trobaran una cosa: que aquest fenomen es l' imatge més perfecta del partit lliberal conservador.

Es á dir: un partit ab dos ideas contraposadas. No pot viurer de cap manera.

Armonias ministerials.

En Sardoal, de la majoria, vol que l' únich matrimoni válit pels efectes del Estat, siga 'l matrimoni civil.

En Fabié, de la majoria també, vol que l' únich matrimoni válit siga 'l religiós.

Y aquestas opinions contradictorias se discuteixen, y mentres en Sardoal excomunica á n' en Fabié, en Fabié excomunica á n' en Sardoal... y en Sagasta sua d' angunia al veure que las opinions dels seus partidaris tocant á matrimoni, no casan.

Es fama que l' home del tupé deya:

—Ves ara qui 'ls fá embrancar ab tonterias de casaments legítims ó no legítims. ¡Ximplèts! Menjéu y fora, y visquéu encara que siga amistansats; pero sobre-tot no donguéu escándol.

Sessió del Senat. Paraulas de 'n Pavia á n' en Martínez Campos:

—«Sa senyoria, digné en la última sessió que no l' hi agradavan las cosas á la alemana, y no obstant nos ha regalat un uniforme á l' estil de aquell país. ¡Ja l' hi dich jo que estém guapos ab lo casco y 'l lloron. ¡Sobre tot sa senyoria!»

En Martínez Campos fá una mueca: tot lo Senat esclafeix una riatlla.

Y are diguin: ¿may dirian perque 'ls generals portan lloron?

Perque *quien no llora, no mama.*

Diu un telégrama:

«S' ha presentat al Congrés un projecte de lley relatiu al Estat Major del exercit.

»L' element jove militar se proposa combatre'l enérgicament.»

¡Pobre Martínez Campos!...

L' element jove vol arreconarlo, y fá bè. Per gueto.

L' esguerra ha acordat combatre al govern á foch y á sanch.

Pero en Martos ha decidit rentarli las feridas.

Dihen que D. Cristino pensa fundar un convent de *Hermanas de la Caridad.*

Y aseguran que son molts los que volen pendre'l hábit y professar en lo convent de 'n Martos.

¿Per fer obras caritativas?

No, ca: per xarruparse 'l caldo del malalt.

Llegeixo en un telégrama:

«Esta mañana han conferenciado largamente el nuncio pontificio y el señor Romero Giron, interviniendo por una casualidad el señor Martos.»

¡Qué bonicht!

¡Dos heretjes conferenciant ab lo representant del Papal

—N' hi ha per llogarhi cadiras, deya un capellá.

Y un sagasti responia:

—No, cadiras, no: sillons ministerials.

La majoria de's Senadors francesos, entre ells tots los enemichs de la República, sense faltarn' hi un, han negat al govern, los medis que aquest demanava per expulsar als pretendents que conspiran contra las institucions.

Es á dir: tens una llaga y 't prohibeixo que te la curis. Tens mala herba al camp y 't prohibeixo que l' arrenquis.

En cambi aquests senyors voldrian que la República 's fés un traje d' orleans.

¡Fugin d' aqui!... Gasta més bona roba, aquesta senyora.

¿Saben perqué Arabi vá perdre la campanya d' Egipte? Senzillament, perque no vá allistar á las sèvas filias á tots los que tenen deutes.

¡Ab quin gust s' haurian abrahonat contre 'ls inglesos!

S' están estudiant novas reformas á la lley de imprenta.

Segons sembla 'ls periódichs no serán suspesos, res de suspensió.

En cambi 'ls periodistas pagarán multas y anirán á la presó.

¡Multas! Es lo mateix que si nosaltres anéssim á n' en Sagasta y l' hi demanessem llibertat. ¡Qué ha de donar llibertat en Sagasta, si no t' esperit lliberal!

Lo mateix passarà ab nosaltres. ¡Cóm hem de pagar multas nosaltres, si no tenim quartos!

Los legitimistas francesos, per quan mori 'l conde de Chambord, ja tenen hereus.

Pèl cas han pensat ab lo rey de las húngaras, ab l' heroe de Oroquieta, ab lo monarca de l' As d' oros.

Inútil dirlos que nosaltres los regalém aquesta prenda.

Y que ab un rey aixis, ningú 'ls empetrará la basa.

Una caricatura de un periódich francés.

Un marit, que fá cara de legitimista, entra al quarto de la sèva dona, sorprenent á un home al llit de aquesta.

—¡Qu' es aixó! exclama, un home al téu llit?

—No cridis, diu ella: es un príncep, que 's posa á cubert de las persecucions del govern.

—¡Ah! diu lo marit: aixis ja es un'altra cosa.

Un amich acut á un altre en demanda de cinquanta duros.

—Es una necessitat urgent, l' hi diu, y cregas que 'm farás un gran obsequi.

Lo duenyo dels diners obra 'l calaix, tréu un bitllet de cinquanta duros, y pregunta:

—¿Es aixó lo que necessitas?

—Aixó tot justament.

—Bueno, donchs, suposém que te 'ls deixo. ¿Qu' es lo milló que pot succehirme? ¿Que me 'l tornis y que jo 'l torni á ficar dintre del calaix ab los altres? ¿No es aixó?

—Just.

Y tornant á tancar lo calaix, exclama:

—Pues ja que hi es, ¿quina necessitat tinch jo de que 'l bitllet s' incomodi?

En una fábrika de fora, bastant apartada de poblal, un dissapte, dia de pagar als treballadors:

—Manel, diu l' amo á un mosso: t' és á la vila á cambiar aquests bitllets de banch y digas que 't dongan duros sensers.

Lo mosso després de reflexionar una mica, diu:

—Qué no seria millor...

—¿Qué?

—Home, podria estolvirme un' hora de cami. ¿De quan son aquests bitllets? ¿De cent duros?... Donchs agafa unas estisoras, ne fá cent trossos de cada un, y ja 'ls t' descambiats.

Plou ja fá més de un' hora.

Y ja fá més de una hora que al pórtich del Liceo, un y una esperan que passi la pluja, per anarse'n á casa.

Ell:—¿Ahont viu vosté?

Ella:—Jo, al Poble Sec. ¿Y vosté?

—Jo, al Portal Nou.

—Si qu' estém ben lluny l' un del altre!

—No me 'n parli: ves si no podíam partir la diferencia; y are tots dos ja fóram á casa.

Un exámen de fisica:

L' examinador:—Transparencia es la propietat que tenen los cossos á través dels quals pot veure's la llum. Vamos á veure: citim un exemple de un cós transparent.

L' alumno: lo forat de la clau.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Jo-ve-ne-ta.*
2. MUDANSA.—*Vals-Vels-Vils-Vols.*
3. ANÀGRAMA.—*Roba-Roba-Baró-Obra.*
4. CONVERSA.—*Caldes.*
5. GEROGLIFICH.—*Cada hu l' enfla per la sèva.*

Han endavinat tolas las solucions los ciutadans Trafalgar y Trencalós; 4 Noy de cal Ferrer, Lisardo Como-hiela; 3 Estanya Paellas y S. é Irolltab, y 1 no més Quartos frescos.

XARADA.

Un *dos-terça* vaig trobar en lo *prima* treballant y pensant qu' era un brillant á en *Tot* lo vaig ensenyar.

Y al veure 'l me proposá un *hu-terça* desseguit, cosa que 'm posá ab neguit de que 'm volgués enganyá.

DOS DE LLOTJA.

II.

Malalta marxá la Pona, germana qu' es de la Quima y per cert molt *dos-segona* á la Habana ab *tot dos-prima*, creyent s' hi posará bona.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

Quan algú sol caminá' dona més de un *tot ab a*; en las tendas hi ha d' havé mes de un *tot* escrit ab *e*; y si 'm volen trobá á mí carrer Nou, vuit *tot ab i*.

RAMON ROMANISQUIS.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Nom d' home.
- 6 4 2 3 1 5 1—Id. de dona.
- 2 1 3 7 5 1—Id. de id.
- 2 7 3 1 5—Id. de home.
- 3 7 2 1—Una fruita.
- 3 1 2—Indispensable á la marina.
- 8 1—Nota musical.
- 4—Una lletra.

DOS DEL ESPARVER.

GEROGLIFICH.

LA
X
FI
dilluns
VEN VEN
LA
K I

CIUTADÁ PACO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans Poca Roba, P. M. S., Geroni Graus, Pau de l' Orga, Lisardo Comohiela y Pepet Simpatich.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Butipeles, Músch melódich, S. é Irolltab, Estanya Paellas, Trencalós, Noy de ca 'l Farré, Tremolós, Satañas, B. Coll Cap, Canari Groch, Pere Fura.

Ciutada Trafalgar: Insertaréu una mudansa, una pregunta y tres geroglifichs.—Apt y Broquil: Idem. una mudansa y un geroglifich.

—Un ministre: diguin si la poesia que 'ns remet es original de vosté ó bé si l' ha copiada: tenim idea d' haverla llegida, no recordém ahont.—C. R. M. No val la pena de parlarne.—Lisardo Comohiela: Insertaréu la conversa.—Pepet Simpatich: Idem la creu de paraulas.—Julia Carassó: La poesia está bé; la publicarém.—Pif Paf: Insertaréu lo quènto.—Tranquil Esparver: Idem. conversa, rombo y geroglifich.—Un suscriptor Ribas: la senmana entrant ne parlarém.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

MARCAJ DIA
FUSIONISTA.

DEMOCRACIA

Articulo 76. Los conyuges no podran tomarse muchas libertades.